

CODUL PENAL ADNOTAT

PARTEA SPECIALĂ

***Jurisprudență națională
2014-2020***

Universul Juridic

București

-2020-

ABREVIERI.....	5
PARTEA SPECIALĂ	
TITLUL I. INFRAȚIUNI CONTRA PERSOANEI.....	9
CAPITOLUL I. Infrațțiuni contra vieții	9
CAPITOLUL II. Infrațțiuni contra integrității corporale sau sănătății.....	64
CAPITOLUL III. Infrațțiuni săvârșite asupra unui membru de familie	85
CAPITOLUL IV. Agresiuni asupra fătului.....	89
CAPITOLUL V. Infrațțiuni privind obligația de asistență a celor în primejdie	91
CAPITOLUL VI. Infrațțiuni contra libertății persoanei.....	93
CAPITOLUL VII. Traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile	115
CAPITOLUL VIII. Infrațțiuni contra libertății și integrității sexuale	124
CAPITOLUL IX. Infrațțiuni ce aduc atingere domiciliului și vieții private	142
TITLUL II. INFRAȚIUNI CONTRA PATRIMONIULUI.....	151
CAPITOLUL I. Furtul.....	151
CAPITOLUL II. Tălăria și pirateria.....	174
CAPITOLUL III. Infrațțiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii	190
CAPITOLUL IV. Fraude comise prin sisteme informatice și mijloace de plată electronice.....	226
CAPITOLUL V. Distrugerea și tulburarea de posesie.....	242
CAPITOLUL VI. Infrațțiuni care au produs consecințe deosebit de grave	248
TITLUL III. INFRAȚIUNI PRIVIND AUTORITATEA ȘI FRONTIERA DE STAT	249
CAPITOLUL I. Infrațțiuni contra autorității	249
CAPITOLUL II. Infrațțiuni privind frontiera de stat	265
TITLUL IV. INFRAȚIUNI CONTRA ÎNFĂPTUIRII JUSTIȚIEI.....	269
TITLUL V. INFRAȚIUNI DE CORUPȚIE ȘI DE SERVICIU	335
CAPITOLUL I. Infrațțiuni de corupție.....	335
CAPITOLUL II. Infrațțiuni de serviciu.....	359
TITLUL VI. INFRAȚIUNI DE FALS	427
CAPITOLUL I. Falsificarea de monede, timbre sau de alte valori.....	427
CAPITOLUL II. Falsificarea instrumentelor de autentificare sau de marcare.....	432
CAPITOLUL III. Falsuri în înscrisuri	434
TITLUL VII. INFRAȚIUNI CONTRA SIGURANȚEI PUBLICE.....	467
CAPITOLUL I. Infrațțiuni contra siguranței circulației pe căile ferate	467
CAPITOLUL II. Infrațțiuni contra siguranței circulației pe drumurile publice	471
CAPITOLUL III. Nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive.....	493
CAPITOLUL IV. Infrațțiuni privitoare la regimul stabilit pentru alte activități reglementate de lege.....	496
CAPITOLUL V. Infrațțiuni contra sănătății publice.....	506
CAPITOLUL VI. Infrațțiuni contra siguranței și integrității sistemelor și datelor informatice.....	509

TITLUL VIII. INFRAȚIUNI CARE ADUC ATINGERE UNOR RELAȚII PRIVIND CONVIEȚUIREA SOCIALĂ	527
CAPITOLUL I. InfraȚiuni contra ordinii și liniștii publice.....	527
CAPITOLUL II. InfraȚiuni contra familiei.....	549
CAPITOLUL III. InfraȚiuni contra libertății religioase și respectului datorat persoanelor decedate	557
TITLUL IX. INFRAȚIUNI ELECTORALE.....	560
TITLUL X. INFRAȚIUNI CONTRA SECURITĂȚII NAȚIONALE.....	563
TITLUL XI. INFRAȚIUNI CONTRA CAPACITĂȚII DE LUPTĂ A FORȚELOR ARMATE.....	567
CAPITOLUL I. InfraȚiuni săvârșite de militari	567
CAPITOLUL II. InfraȚiuni săvârșite de militari sau de civili.....	573
TITLUL XII. INFRAȚIUNI DE GENOCID, CONTRA UMANITĂȚII ȘI DE RĂZBOI.....	575
CAPITOLUL I. InfraȚiuni de genocid și contra umanității	575
CAPITOLUL II. InfraȚiuni de război	576
TITLUL XIII. DISPOZIȚII FINALE.....	579

TITLUL I

Infrațiuni contra persoanei

CAPITOLUL I

Infrațiuni contra vieții

Omorul

Art. 188. (1) Uciderea unei persoane se pedepsește cu închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Tentativa se pedepsește.

Jurisprudență

1. Diferența față de infracțiunile de lovire sau alte violențe și vătămare corporală. Intenția de a ucide

1.1. Lovirea persoanei vătămate în cavitatea pleurală și cea abdominală, producând efect compresiv asupra plămânului, precum și prin hemoragie și desterilizarea cavității peritoneale, salvarea acesteia datorându-se tratamentului chirurgical de înaltă calificare efectuat în timp util, constituie tentativă la infracțiunea de omor, iar nu infracțiunea vătămare corporală, deoarece, într-o atare, situație numai datorită întâmplării rezultatul letal nu s-a produs. Față de natura obiectului folosit în agresiune, zona corporală vizată și intensitatea loviturii, nu se poate susține că inculpatul nu a prevăzut posibilitatea producerii decesului victimei, rezultat pe care cel puțin l-a acceptat și care a fost evitat numai datorită intervenției de specialitate (T. Galați, s. pen., sent. pen. nr. 334/2015, conform www.legal-land.ro).

1.2. Intenția de suprimare a vieții celor două părți civile rezultă fără niciun dubiu, având în vedere modalitatea concretă de săvârșire a faptelor. Astfel, inculpatul X a atacat-o pe persoana vătămată A cu o sabie, aplicând lovituri repetate în partea superioară a corpului, de o intensitate ridicată, condiții în care apare evident că intenția, cel puțin acceptată de inculpat, a fost aceea de a provoca decesul părții vătămate. Atât instrumentul folosit – o sabie în lungime de 70 cm, cu o parte lată și una zimțată –, cât și zona vizată au dat faptei un potențial real de a provoca decesul persoanei atacate, potențial ce nu putea fi ignorat de autorul agresiunii, care, astfel, a acționat prevăzând și acceptând posibilul rezultat letal al acțiunii sale. Curtea constată că acest rezultat nu a fost atins, datorită gestului de apărare al persoanei vătămate A, care a parat lovitura cu mâinile, precum și datorită intervenției persoanei vătămate B, care l-a împiedicat pe inculpat să îi mai aplice lovituri fiului său, în urma acestei intervenții inculpatul canalizându-și atacul ulterior asupra acestei din urmă persoane. Nu în ultimul rând, Curtea apreciază că potențialul letal al agresiunii inculpatului este confirmat și de natura și gravitatea leziunilor suferite de partea vătămată – secționarea tendonului flexor lung al policelui stâng și plagă tăiată la nivelul antebrațului drept.

De asemenea, intenția de suprimare a vieții persoanei vătămate B rezultă din împrejurarea că inculpatul l-a atacat și pe acesta, tot cu sabia, aplicând două lovituri acestuia în zona hemitoracelui stâng și în zona peniană, zone potențial vitale, loviturile putând fi de natură tanatogeneratoare, care au avut ca urmări leziuni traumatiche care puteau fi cauzate prin lovire cu corp tăietor și au necesitat pentru vindecare 12-14 zile îngrijiri medicale (C. Ap. București, s. I pen., dec. nr. 1125/14.09.2017, nepublicată).

1.3. Lovirea victimei, cu un ciocan, în zona craniană temporal stânga, cu efectul unei fracturi multieschiloasă, cu înfundare, de mai multe ori, chiar dacă intensitatea nu a fost atât de ridicată, astfel că victima a mai agonizat un timp prin casă, apoi o perioadă la spital, dovedește intenția inculpatului de a o ucide, fiind exclusă intenția de simplă lovire, urmată de rezultatul socialmente mai periculos (C. Ap. București, s. I pen., dec. nr. 806/08.06.2015, nepublicată).

Respect per

1.4. Criteriul subiectiv pentru calificarea unei fapte ca tentativă la omor, astfel cum s-a arătat în doctrină și jurisprudență, trebuie dedus din elemente obiective, respectiv din împrejurările concrete în care s-a comis fapta, obiectul vulnerant folosit, apt sau nu de a produce moartea, regiunea corpului în care s-au aplicat loviturile, vitală sau nu, numărul și intensitatea loviturilor.

În speță, din probele rezultate în urma actelor de cercetare penală reiese, fără niciun dubiu, că inculpatul, în scopul însușirii pe nedrept de sume de bani, a aplicat persoanelor vătămate numeroase lovituri cu un cuțit (obiect evident apt să producă moartea), cu intensitate mare și în zone vitale ale corpului (elemente ce rezultă din concluziile rapoartelor medico-legale în care sunt detaliate leziunile traumatiche și gravitatea acestora).

Faptul că doar leziunile traumatiche cauzate persoanei vătămate A au fost de natură să pună viața victimei în primejdie nu poate conduce la concluzia că inculpatul a acționat cu intenția de a ucide doar în ceea ce o privește pe aceasta, iar în cazul celorlalte două persoane vătămate inculpatul a acționat cu intenția de a le vătăma, avându-se în vedere ansamblul împrejurărilor concrete în care a comis inculpatul actele de violență. Este de reținut că persoana vătămată B a prezentat patru plăgi tăiate la nivelul capului și al feței, o plagă tăiată la nivelul antebrațului, precum și alte leziuni traumatiche, iar persoana vătămată C a prezentat două plăgi tăiate la nivelul feței și al gâtului. Nu în ultimul rând, este relevant și faptul că lama cuțitului folosit de inculpat s-a rupt în timpul săvârșirii actelor de violență, astfel că inculpatul a fost în imposibilitate de a mai aplica persoanelor vătămate și alte lovituri cu cuțitul (C. Ap. București, s. I pen., dec. nr. 1308/08.10.2015, nepublicată).

1.5. Prima instanță a concluzionat în mod corect că din împrejurările și modul în care a fost săvârșită fapta – inculpatul lovind victima cu pumnii atât când victima era în poziție verticală, cât și după ce a căzut, ulterior cu picioarele și un scaun –, zona vizată, în special zona cranio-cerebrală, numărul mare de lovituri („nenumărate”, „atât de repede îl lovea în acest mod încât nici n-am putut să-mi dau seama câte lovituri i-a aplicat”, după cum rezultă din declarațiile martorilor) și intensitatea acestora – fractură temporală stânga și temporală dreapta cu interesarea stâncii, fractură ram mandibular stâng, fractură cominutivă perete lateral sinus maxilar stâng cu hematosinus –, rezultă fără dubiu că inculpatul a prevăzut rezultatul faptei sale și, chiar dacă nu a urmărit rezultatul – suprimarea vieții victimei –, a acceptat posibilitatea producerii lui. Probatoriul administrat nu susține varianta apărării în sensul că leziunile s-au produs prin cădere (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 494/14.02.2014, www.scj.ro).

1.6. S-a stabilit astfel că inculpații au aplicat victimei lovituri în mod repetat, în diferite zone ale corpului, victima fiind lovită și în timp ce era doborâtă la pământ, iar, ca urmare a acestor lovituri, victima a necesitat intervenție chirurgicală, practicându-se craniectomie occipitală și temporală stânga, adică rezecția unui fragment cranian, P.S. rămânând cu infirmitate prin lipsă de substanță osoasă craniană. Din starea de fapt, astfel cum a fost stabilită, a rezultat că, deși loviturile primite nu au fost de mare intensitate, din modul de comitere a faptei a rezultat că inculpații au acționat cu intenție, chiar dacă indirectă, prevăzând că numărul acestor lovituri ar putea conduce la moartea victimei și, chiar dacă nu au urmărit, au acceptat producerea rezultatului (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 864/11.03.2014, www.scj.ro).

1.7. Fapta inculpatului F.F., care, în seara de 22 mai 2013, în jurul orei 22:30, în timp ce se afla în loc public, a aplicat părții vătămate B.D. o lovitură cu o bucată de pavaj/bordură în cap, cauzându-i leziuni de tipul „plagă cranio-cerebrală parietală posterioară stg., T.C.C. (agresiune-lovire cu o cărămidă), contuzie dilacerare parietală posterioară stg., plagă confuză occipitală stg., pneumocefalie parieto-occipitală stg., etmoidită bilaterală, hematom pericranian PO stg.”, care au pus în pericol viața acesteia, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tentativă la omor (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 954/17.03.2014, www.scj.ro).

1.8. Fapta inculpatului, care, în seara zilei de 17 aprilie 2013, în jurul orei 20:30, în timp ce se afla în fața locuinței sale, situată în mun. Moinești, jud. Bacău, pe fondul unui conflict spontan cauzat de fiul său M.M.Ș., în vârstă de 24 de ani, care se afla în stare de ebrietate și se îndrepta către tatăl său pentru a-l lovi cu pumnii, l-a înjunghiat pe M.M.Ș. de două ori cu un cuțit în zona șoldului drept și a abdomenului, cauzând victimei leziuni traumatiche care i-au pus viața în primejdie, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tentativă de omor.

Astfel, există tentativă de omor, și nu de vătămare corporală, ori de câte ori infractorul acționează în așa mod încât provoacă leziuni la nivelul organelor vitale ale organismului victimei ori folosește instrumente sau procedee specifice uciderii. Nu are relevanță timpul necesar pentru îngrijiri medicale, deoarece acesta este caracteristic infracțiunilor de vătămare corporală și nu exprimă dinamismul interior

al actului infracțional. Anumite stări ale infractorului ori defectuoșitatea mijloacelor folosite de el în executarea actului nu au relevanță în sine, întrucât intenția de omor se deduce din modul în care a acționat, iar nu din elemente exterioare.

Forma și modalitatea intenției, element al laturii subiective a infracțiunii, rezultă din materialitatea actului, printre altele, din relațiile personale anterioare existente între inculpat și victimă, obiectul vulnerant folosit, numărul și intensitatea loviturilor, zona anatomică vizată, comportamentul ulterior al inculpatului etc.

Aceste aspecte au fost avute în vedere de instanța de fond, care a reținut că fapta s-a produs prin folosirea de către inculpat a unui obiect apt de a produce moartea (cuțit), prin aplicarea unei lovituri ce a vizat o zonă anatomică vitală (zona toraco-abdominală), lovitură puternică, de mare intensitate, care a avut consecințe grave (plagă penetrantă în zona abdominală, cu lezarea de organe interne, leziune care a pus în primejdie viața victimei). Modul de săvârșire a faptei, precum și împrejurările în care aceasta a fost săvârșită – astfel cum au fost relevate de probele administrate – exclud apărarea inculpatului în sensul că nu ar fi acționat cu intenția de omor, ci cu intenția generală de vătămare, faptă care – în opinia sa – ar fi produs un rezultat mai grav neurmărit și neprevăzut de el (punerea în primejdie a vieții victimei) (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 953/17.03.2014, www.scj.ro).

1.9. În cazul infracțiunii de omor rămasă în forma tentativei, actele de punere în executare a omorului, săvârșite până în momentul intervenției evenimentului întrerupător, trebuie să releve, prin natura lor și împrejurările în care au fost săvârșite, că infractorul a avut intenția specifică de omor, iar nu intenția generală de a vătăma. În practica judiciară s-a decis că există tentativă de omor, și nu vătămare corporală, ori de câte ori inculpatul acționează în așa mod încât provoacă leziuni la nivelul organelor vitale ale organismului victimei ori folosește instrumente sau procedee specifice uciderii. Nu are relevanță timpul necesar pentru îngrijiri medicale, deoarece acesta este caracteristic infracțiunilor de vătămare corporală și nu exprimă dinamismul interior al actului infracțional. Ceea ce deosebește esențial cele două infracțiuni este până la urmă poziția subiectivă a făptuitorului față de acțiunile care constituie latura obiectivă a infracțiunii.

Faptul că inculpatul a aplicat loviturile repetat, cu o anumită intensitate și la întâmplare, este de natură să conducă la ideea că a prevăzut și acceptat posibilitatea lezării unor regiuni cu potențial mortal ridicat (cap, torace, abdomen, carotidă). Este adevărat că orientarea expresă a loviturilor către aceste regiuni reliefează mai puternic intenția de a ucide (care este directă), însă lipsa acestei orientări concretizată în loviri întâmplătoare a unor atari regiuni nu poate constitui o prezumție de înlăturare a intenției indirecte.

Intenția indirectă de omor cu care inculpatul a acționat în cazul celor patru victime rezultă cu prisosință din faptul că inculpatul cunoștea ce obiect vulnerant folosește – un cuțit –, și a conștientizat aptitudinea acestuia de a produce moartea, din faptul că inculpatul a lovit părțile vătămate în zone vitale – abdomen și torace –, și nu la extremități, din profunzimea plăgilor cauzate, ca și din faptul incontestabil că la momentul imediat ulterior lovirii acestora inculpatul a conștientizat urmările grave ale faptei sale, motiv pentru care a și părăsit localul anterior sosirii organelor de poliție, obiectul vulnerant folosit de inculpat nefiind astfel recuperat.

Leziunile mai puțin grave cauzate părților vătămate P.C. (cea din zona coapsei, pentru că și această parte vătămată a fost lovită inițial în zona toracică) și M.O.D. (doar plagă tăiată în zona coapsei) nu determină prin ele însele reținerea că în cazul acestora inculpatul a acționat cu intenția de vătămare a integrității corporale și nu de omor, aplicarea de lovituri în zona coapsei (care poate fi și ea considerată o zonă vitală, putându-se pune în primejdie viața unei persoane dacă se secționează artere importante) și intensitatea mai redusă a acestora datorându-se condițiilor de comitere a faptei. Dacă în cazul părții vătămate P.C. lovitura inițială a fost aplicată întempestiv, inculpatul acționând fără a fi împiedicat de vreun obstacol, partea vătămată fiind prima lovită, în cazul celorlalte părți vătămate deja se generase acea stare de învălmășeală specifică confruntării în grup, loviturile fiind astfel atenuate. În plus, din imaginile captate de camerele de supraveghere rezultă că inculpatul a lovit cu cuțitul pe partea vătămată M. doar în zona coapsei, pentru că acolo a ajuns lovitura, partea vătămată fiind în fugă, fiind prinsă de inculpat de spate și trasă de o altă persoană de brațe, pentru a o smulge din mâinile acestuia, condiții în care partea vătămată s-a aplecăt în față, rămânând să primească lovitura deja generată de inculpat doar în extremitatea de jos a corpului. De asemenea, leziunea cauzată părții vătămate R.O.C. în zona brațului pare a fi o leziune de apărare, instanța neputând lua în considerare așa-zisele rapoarte medico-legale depuse de inculpatul H. la dosar, în condițiile în care proba cu expertiza medico-legală propusă pentru această teză probatorie a fost respinsă motivat (mai ales în condițiile în care concluziile acestor rapoarte sunt *pro causa*, pentru a demonstra folosirea de către inculpat a unui cutter, și nu cuțit, în condițiile în care imaginile captate de

camerele de supraveghere relevă clar că obiectul vulnerant a fost un cuțit cu lama scurtă) (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 931/14.03.2014, www.scj.ro).

1.10. În noaptea de 27 spre 28 august 2012, în jurul orei 1, pe fondul unui conflict spontan, inculpatul împreună cu fratele său B.P., cu T.S.D. și T.D.C. au pătruns fără drept în curtea și locuința victimei, au distrus un geam și ușa locuinței, după care l-au înjunghiat pe M.N. cu o furcă în abdomen, provocându-i leziuni grave ce au dus ulterior la deces, la data de 2 decembrie 2012, în timp ce era internat în S.J.U. Constanța. În sarcina inculpaților s-au reținut infracțiunile de omor, distrugere și violare de domiciliu (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 1069/26.03.2014, www.scj.ro).

1.11. Deși inculpatul și victima se cunoșteau și nu erau în relații de ceartă și dușmănie, între aceștia s-a declanșat un conflict spontan, s-au împins reciproc, iar inculpatul i-a aplicat victimei o lovitură puternică în zona feței cu halba de bere pe care o avea în mâna dreaptă. În sarcina acestuia s-a reținut comiterea infracțiunii de omor (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 1197/3.04.2014, www.scj.ro).

1.12. În sarcina inculpatului A.T.E. s-a reținut că la data de 24 mai 2011, în timp ce se afla la pescuit împreună cu martorii S.D.J. și B.I.F., pe marginea unui lac din locul numit „C.”, din apropierea satului V., comuna P., județul Bihor, în jurul orei 17:00, după ce i-a solicitat părții vătămate minore C.C.A. să plece de acolo, inculpatul, de la o distanță de cca 3 metri, a aruncat spre partea vătămată cu o sticlă goală de bere, cu intenția de a o lovi în zona capului, nimerindu-o astfel în partea stângă a capului. În urma loviturii aplicate partea vătămată a suferit grave leziuni corporale (traumatism cranio-cerebral acut cu risc mediu, fractură parietală stângă cu înfundare, hematom intraparenchimos parietal stâng), care au impus două intervenții chirurgicale, leziunile necesitând pentru vindecare un număr de 75 de zile, determinând o infirmitate și punerea în primejdie a vieții părții vătămate. Inculpatul a comis infracțiunea de tentativă de omor (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 1726/21.05.2014, www.scj.ro).

1.13. Înalta Curte constată că, în speță, așa cum în mod corect au reținut și instanțele anterioare, inculpatul a aplicat victimei aflate într-o stare avansată de ebrietate lovituri în mod repetat, în diferite zone ale corpului, cu intensitate, cu o bara metalică, în timp ce era întinsă pe pat, iar, ca urmare a acestor lovituri, victima a decedat.

Intenția inculpatului de a ucide rezultă din materialitatea actului, *dolus ex re*. Din modul de comitere a faptei și intensitatea loviturilor aplicate rezultă faptul că inculpatul a acționat cu intenție, chiar dacă indirectă, prevăzând că forța și numărul acestor lovituri pot conduce la moartea victimei și, chiar dacă nu a urmărit, a acceptat producerea rezultatului (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 1472/29.04.2014, www.scj.ro).

1.14. Fapta inculpatului S.C., care, la data de 22 octombrie 2011, în jurul orelor 15:30- 16:00, pe fondul unei stări conflictuale spontane cu doi alpiniști utilitari ce asigurau activitatea de placare termică a unui apartament superior celui în care locuia, a tăiat frânghia de care era agățată partea vătămată I.G., determinând căderea de la înălțime a acestuia, suferind leziuni traumatice produse prin precipitare cu hiperflexia consecutivă a coloanei vertebrale, necesitând pentru vindecare 30 de zile de îngrijiri medicale, întrunește elementele consecutive ale infracțiunii de tentativă la omor (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 1757/23.05.2014, www.scj.ro).

1.15. Fapta inculpaților U.D.I. și R.G., care, în după-amiaza zilei de 4 martie 2012, în jurul orei 18, în timp ce se aflau în locuința victimei Z.D.S., situată pe str. N.T. nr. 19/A/3 din mun. Bacău, au lovit-o pe aceasta cu pumnii și picioarele în zona capului, a spatelui și a toracelui, cauzându-i leziuni ce au dus la deces, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de omor. Deși ambii inculpați cunoșteau faptul că victima era o persoană în vârstă cu o constituție fizică firavă și având grave probleme de sănătate, au acționat cu o violență extremă, asumându-și riscul intervenirii ulterioare a decesului, ceea ce s-a și întâmplat. Este dovedit pe deplin disprețul celor doi autori față de viața victimei și, chiar dacă inițial nu au urmărit să o omoare, prin numărul loviturilor aplicate, a intensității lor și a zonelor vitale vizate au prevăzut rezultatul și au acceptat producerea lui, acționând cel puțin cu forma de vinovăție a intenției indirecte (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 2443/04.09.2014, www.scj.ro).

1.16. La data de 29 martie 2012, în jurul orei 19, în timp ce se afla în incinta SC I. SRL, situat în loc. A., jud. Cluj, inculpatul N.N. i-a aplicat părții vătămate C.E.M. mai multe lovituri cu pumnii și picioarele în zona capului, a abdomenului și a membrilor inferioare și superioare, cauzându-i acesteia leziuni ce au necesitat pentru vindecare un număr de 16-18 zile de îngrijiri medicale și, în același context, i-a aruncat

telefonul mobil al acesteia în vasul toaletei și i-a rupt brățara și cerceii din argint, precum și ochelarii. În sarcina inculpatului s-au reținut infracțiunile de tentativă de omor și distrugere (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 1344/15.04.2014, www.scj.ro).

1.17. În data de 2 octombrie 2011, partea vătămată L.L. s-a aflat cu turma de oi proprietatea maritorului F.F.V. pe pășunea dintre satele A. și M. și pe terenurile agricole de pe care tocmai fusese recoltat porumbul, în locul numit „T.”. În jurul orelor 16:00-16:30, în zonă a apărut inculpatul C.I., însoțit de doi bărbați neidentificați, care s-a dus la partea vătămată și l-a întrebat ale cui sunt oile. După răspunsul acesteia, inculpatul a lovit partea vătămată prin surprindere cu pumnul în față, astfel că aceasta a căzut la pământ. Între timp, inculpatul a luat bâta de cioban a părții vătămate și, în timp ce aceasta se ridică, i-a aplicat o lovitură cu acea bâta în partea stângă laterală spre spate, în zona rinichilor. Deși partea vătămată i-a solicitat inculpatului să nu o mai lovească, acesta i-a mai aplicat o lovitură în acea zonă, după care a aruncat bâta lângă ea și i-a solicitat să plece cu oile de acolo, amenințând-o că altfel o omoară.

Având în vedere că inculpatul a lovit victima cu o bâta în zona laterală stângă spate, că s-a aplicat un număr de doar două lovituri și că partea vătămată nu a fost lăsată în stare de inconștiență, instanța a apreciat că nici natura obiectului folosit și nici regiunea corpului în care au fost aplicate loviturile nu evidențiază intenția, nici măcar indirectă a inculpatului de a provoca moartea părții vătămate. Punerea în primejdie a vieții victimei din punct de vedere medical nu echivalează cu intenția de a ucide, din punct de vedere juridic.

Întrucât instrumentul folosit de făptuitor, respectiv o bâta, nu era apt în mod izolat să producă moartea, regiunea corpului în care a fost aplicată lovitură nu era o zonă vitală și având în vedere împrejurările comiterii faptei, instanța a apreciat că fapta inculpatului astfel cum a fost descrisă mai sus întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare corporală (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 1322/14.04.2014, www.scj.ro).

1.18. Fapta inculpatului B.C. de a lovi cu o sabie înspre capul părții vătămate B.Ș. cu intenția de a îi produce leziuni care să cauzeze decesul întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tentativă de omor. Chiar dacă leziunea produsă părții vătămate B.Ș. nu a pus în primejdie viața acesteia, încadrarea juridică a faptei este cea de tentativă la infracțiunea de omor, ca urmare a obiectului vulnerant folosit de inculpat (o sabie, cu o lungime totală de 55 cm, cu lungimea lamei de 40 cm și lățimea lamei de 4 cm) – obiect care este capabil să suprimă viața unei persoane –, a zonei vizate (capul părții vătămate), executarea a două lovituri, într-un interval de timp extrem de scurt, către zone vitale ale victimei, toate aceste elemente conducând către intenția inculpatului de a suprima viața părții vătămate și nu doar de a îi produce leziuni.

Împrejurarea că partea vătămată a reacționat prompt la agresiune, ca urmare a pregătirii sale (agent de pază, antrenat pentru înfruntarea unor situații asemănătoare) și a faptului că nu era sub influența băuturilor alcoolice, spre deosebire de inculpat, a întărit convingerea instanței că încadrarea juridică a faptei comisă în dauna părții vătămate B.Ș. este de tentativă la infracțiunea de omor. Partea vătămată și-a salvat nu numai viața, ci și brațul stâng, întrucât a blocat lovitură în faza ei incipientă, când nu apucase să prindă suficientă forță pentru a cauza leziuni mai grave. Or, acest lucru nu înseamnă însă că lovitură aplicată nu a fost una de intensitate deosebită (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 2444/04.09.2014, www.scj.ro).

1.19. Fapta inculpatului D.F., constând în aceea că la data de 12 aprilie 2009, în jurul orei 20:30, pe str. ... din comuna Tortoman, județul Constanța, în fața barului SC „I.&G.” SRL, a lovit-o puternic cu o bâta de baseball în cap pe partea vătămată M.I. și i-a provocat leziuni grave vindecabile într-un număr însemnat de 40-45 de zile de îngrijiri medicale și care i-au pus viața în primejdie prin hemoragie și dilacerare meningo-cerebrală, fapta de omor neconsumându-se din motive independente de voința inculpatului, prin intervenția și a cadrelor medicale, intervenție chirurgicală de urgență, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tentativă de omor.

Acest lucru rezultă din împrejurările concrete și modalitatea în care inculpatul D.F. a acționat, și anume prin aplicarea, cu putere, a unei lovituri cu o bâta de baseball în cap părții vătămate M.I., instrumentul vulnerant folosit, apt să conducă la producerea de leziuni letale, intensitatea loviturii aplicate și zona corporală esențială vizată și lezată, caracterul impestiv al violențelor și consecințele grave produse, natura leziunilor cauzate, care i-au pus victimei viața în primejdie prin hemoragie și dilacerare meningo-cerebrală, ce au necesitat intervenție neurochirurgicală de urgență, dar și din amenințările anterioare grave adresate victimei M.I. de inculpat, în aceeași seară.

Totodată, faptele inculpaților D.F., D.G., N.I.R. și N.G., care, în aceeași împrejurare descrisă, la data de 12 aprilie 2009, în jurul orei 20:30, pe str. ... din comuna Tortoman, județul Constanța, în fața barului

SC „I.&G.” SRL, după ce au coborât împreună dintr-un autoturism, înarmați toți patru cu bâte de baseball, pe stradă au participat în mod conjugat, cu intenție directă, la agresiunea părților vătămate M.If. și M.M., prin lovirea acestora cu pumnii, picioarele sau bâtele, provocând leziuni traumatice vindecabile în 8-9 zile și, respectiv, în 12-14 zile de îngrijiri medicale, întrunesc elementele constitutive a două infracțiuni de lovire sau alte violențe (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 2647/22.09.2014, www.scj.ro).

1.20. În prezenta cauză, în urma unei altercații verbale între cele două părți, inculpatul, aflat în stare avansată de ebrietate (cu o alcoolemie determinată în sânge de 2 g ‰ la prima probă și 1,80 g ‰ la cea de-a doua probă), a condus autoturismul pe o distanță relativ scurtă, până la marcajul pietonal pe care se deplasa persoana vătămată.

Deși din cercetarea la fața locului nu rezultă explicit modul și viteza de deplasare a autoturismului, aceste aspecte reies din declarațiile persoanelor audiate.

Astfel, martorul ocular T, în declarația dată la urmărirea penală, a arătat că cele două părți au stat de vorbă circa 1-2 minute, și, crede martorul, că „se certau și se înjurau”, ceea ce confirmă că raporturile dintre partea vătămată și inculpat anterioră săvârșirii infracțiunii nu erau în niciun caz prietenoase, aspect recunoscut și de inculpat în declarația sa. În continuare, martorul a arătat că „cei doi s-au despărțit, inculpatul a virat stânga, s-a încadrat pe prima bandă. În acele momente, partea vătămată a ocolit repede o mașină parcată, a ieșit prin fața acestuia și s-a lovit în aripa dreaptă față și oglinda autoturismului condus de inculpat”.

De asemenea, martorul ocular L a observat că autoturismul condus de inculpat „a efectuat o ușoară manevră de virare spre dreapta, când a ajuns în dreptul trecerii de pietoni, fără a părăsi partea carosabilă”, după care martorul a observat o persoană căzută pe marcajul pietonal.

Din aceste declarații, care se coroborează cu declarațiile persoanei vătămate, se constată că inculpatul a urmărit lovirea acesteia, deoarece a îndreptat bordul mașinii în direcția locului în care persoana vătămată se angajase în traversarea străzii, pe marcajul pietonal, inculpatul virând ușor spre dreapta, în loc să-și continue traiectoria rectilinie.

Nu există nicio explicație logică pentru o eventuală atitudine a persoanei vătămate de a lovi, din proprie inițiativă, autoturismul aflat în demarare condus de inculpat.

Este de remarcat și atitudinea inculpatului după săvârșirea faptei: deși a auzit zgomotul loviturii și a constatat imediat că nu mai are geamul de la oglinda exterioară, și-a continuat drumul spre domiciliu, cu toate că era clar că se petrecuse cel puțin un eveniment rutier prin avarierea autoturismului său.

Pietonul lovit de autoturism a prezentat consecințele vătămătoare enumerate în raportul de expertiză medico-legală nr. 341/A6, printre care și o fractură fără deplasare arc costal, aspect ce corespunde unei intensități semnificative a impactului.

Forța impactului este dovedită nu numai de aceste vătămări ale pietonului, care au necesitat pentru vindecare 15 zile de îngrijiri medicale, ci și de modificările vizibile ale aspectului autoturismului, care a prezentat urme de frecare pe capotă și degradarea oglinzii retrovizoare dreapta față, fiind identificate pe carosabil cioburile de sticlă.

Deși actul medico-legal reține că nu a fost pusă în primejdie viața persoanei vătămate, Curtea apreciază că în raport de natura obiectului folosit (respectiv un autoturism, care este apt să curme vieți), de energiile puse în mișcare pe o distanță scurtă (forța impactului fiind semnificativă ca intensitate), a pericolului iminent și poziția persoanei vătămate (pieton aflat pe marcajul pietonal), atitudinea inculpatului ulterioară săvârșirii infracțiunii, în raport de faptul că aptitudinea sa de a conduce era mult diminuată din cauza stării avansate de ebrietate, încadrarea juridică a faptei este cea reținută în rechizitoriu, respectiv tentativă la omor, și nu cea de lovire sau alte violențe sau de vătămare corporală din culpă.

Din împrejurările concrete sus-menționate, în contextul cărora a fost săvârșită fapta, reiese că inculpatul R, deși nu a urmărit să suprimă viața persoanei vătămate, a prevăzut posibilitatea unui astfel de deznodământ (C. Ap. Pitești, s. pen., dec. nr. 1181/09.11.2016, nepublicată).

1.21. Inculpatul a întâmpinat victima la ieșirea din locuință lovind-o cu pumnul în față și doborând-o la pământ, fapt care a determinat-o pe aceasta să strige, după care inculpatul a lovit-o din nou cu pumnul în față și a târât-o în prima cameră a locuinței, unde a lovit-o din nou. Pentru că victima continua să strige, i-a pus palma pe gură, obturându-i căile respiratorii până când aceasta s-a sufocat și a încetat să mai respire.

Sesizând că victima nu mai respiră, inculpatul a abandonat-o întinsă pe pardoseală, după care s-a speriat și a ieșit din locuință, îndreptându-se spre poarta de la stradă, după care s-a răzgândit, a revenit în locuință, a târât victima în a doua cameră și a început să caute bani prin dulapuri, fără însă să găsească.

Apoi, potrivit propriilor afirmații, inculpatul a revenit la victima inconștientă și întinsă pe jos, i-a dat jos pantalonii și chiloții și a întreținut cu ea relații sexuale normale, fără însă să ejaculeze, după care i-a tras înapoi victimei pantalonii și a aruncat chiloții pe pardoseala din prima cameră. De asemenea, pentru a nu vedea fața victimei, inculpatul i-a aruncat pe față un pulover.

În mod întemeiat s-a schimbat încadrarea juridică din art. 233-234 alin. (1) lit. d) și f) C. pen. raportat la art. 236 cu aplicarea art. 41 C. pen. în art. 189 alin. (1) lit. e) C. pen., având în vedere faptul că, după ce a agresat victima și a sufocat-o până ce nu a mai respirat, inculpatul a fugit, după care s-a reîntors și a întreținut raporturi sexuale cu victima, împrejurări care autonomizează infracțiunea de omor calificat și întrerupe legătura de cauzalitate între hotărârea sau acțiunea inculpatului de a căuta printre lucrurile victimei bani și rezultatul agresiunii comise anterior pentru a fi în prezența infracțiunii de tâlhărie.

Altfel zis, din succesiunea evenimentelor care au avut loc este greu de acceptat că inculpatul s-a deplasat la victimă cu scopul de a o tâlhări sau, mai precis, cu scopul de a sustrage bani de la aceasta; dimpotrivă, atitudinea activă a victimei a făcut ca inculpatul să o „reducă la tăcere”, după care acesta a hotărât spontan să întrețină relații sexuale cu aceasta și mai apoi să sustragă bani de la ea, acțiune care se pare că a fost desfășurată în grabă și nu cu prea mare interes (C. Ap. Oradea, s. pen., dec. nr. 95/17.02.2016).

N.A.: *În sarcina inculpatului nu a mai fost reținută nicio altă infracțiune. Dacă în cazul infracțiunii de viol nerețineria ei poate fi explicată probabil prin prisma faptului că victima decedase la momentul întreținerii actului sexual, nu există nicio justificare pentru lipsa vreunei soluții în ceea ce privește infracțiunea de tentativă de tâlhărie. În condițiile în care procurorul dispusese trimiterea în judecată pentru infracțiunea de tâlhărie care a avut ca urmare moartea victimei, este evident că instanța fusese investită și cu tentativa inculpatului de a sustrage bunuri din casa victimei. Atât prima instanță, cât și instanța de apel au omis să se pronunțe asupra acestei fapte.*

1.22. Referitor la încadrarea juridică și analiza mijloacelor de probă, instanța de prim grad a reținut că fapta inculpatului G.I., care, în noaptea de 1-2 septembrie 2012, s-a deplasat împreună cu victima D.M.M. în subsolul ruinelor castelului din loc. Medieșu Aurit, jud. Satu Mare, cu intenția de a întreține relații sexuale, iar după refuzul acesteia, i-a aplicat mai multe lovituri cu o bucată de cărămidă în zona capului, cauzându-i leziuni care au dus la decesul acesteia, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de omor (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 2177/27.06.2014, www.scj.ro).

1.23. Cât privește concluzia S.M.L. Călărași, cum că leziunile aplicate lui Ț.I.C. nu i-au pus viața acestuia în primejdie, tribunalul a constatat că menționatele concluzii nu exclud *de plano* încadrarea juridică dată faptei comise de către inculpat, dat fiind că intervenția chirurgicală efectuată a înlăturat pericolul letal, iar zona asupra căreia s-a acționat, obiectul vulnerant și intensitatea loviturilor constituie elementele ce configurează intenția indirectă urmare căreia inculpatul, în momentul aplicării loviturilor, a acceptat posibilitatea producerii unor leziuni letale și posibilitatea morții victimei.

Este adevărat că, urmare dezbaterilor, s-a pus în evidență împrejurarea că, în anul 2012, Ț.I.C. a mai suferit leziuni în zona capului, atestate medical, dar acest fapt nu înlătură, dată fiind modalitatea concretă de săvârșire a infracțiunii deduse judecării, intenția indirectă prin care inculpatul a acceptat posibilitatea producerii morții părții vătămate Ț.I.C., numărul de îngrijiri medicale necesare vindecării acestuia nefiind determinant în aprecierea configurației laturii obiective a tentativei de omor calificat (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 2156/25.06.2014, www.scj.ro).

1.24. Instanța a respins ca neîntemeiată cererea inculpatului de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de omor, având în vedere următoarele aspecte: inculpatul a folosit un cuțit – obiect tăietor înțepător, apt să ducă la suprimarea vieții unei persoane; intensitatea loviturilor aplicate – a lovit victima în mod repetat, creând o baltă de sânge, potrivit declarațiilor martorilor oculari; zona vizată – flanc abdominal stâng, în imediata apropiere a unor organe vitale, care nu au fost atinse, deoarece cuțitul folosit s-a oprit într-un os de la nivelul peretelui abdominal; forma de vinovăție cu care a acționat – intenția de a suprima viața victimei, manifestare de voință exprimată prin fraza „Te tai! Te fac franjuri!”. Nu constituie un argument, în sensul dorit de către apărare, faptul că raportul de expertiză medico-legală atestă că leziunile cauzate nu au pus în primejdie viața victimei, deoarece ceea ce contează este forma de vinovăție cu care s-a acționat, și anume intenție indirectă – inculpatul nu a urmărit suprimarea vieții victimei, dar, prin modul în care a acționat, a acceptat această posibilitate, chiar dacă, în fapt, urmarea imediată nu s-a realizat (C. Ap. București, s. a II-a pen., dec. nr. 1780/20.12.2017, nepublicată).

1.25. În acest sens, Curtea constată, mai întâi, asemenea primei instanțe, că moartea polițistului rutier a constituit un rezultat pe care, prin întregul său mod de a acționa, inculpatul l-a prevăzut și, chiar dacă nu l-a urmărit, l-a acceptat, vinovăția sa îmbrăcând astfel forma intenției indirecte, în sensul art. 16 alin. (3) lit. b) C. pen., specifică, sub aspectul laturii subiective, infracțiunii de omor.

Dacă se poate reține (astfel cum și prima instanță a făcut), valorificând în favoarea inculpatului dubiul referitor la împrejurările în care s-a produs acroșarea și preluarea pe capota autoturismului pe care îl conducea a polițistului rutier, neexistând probe certe că i-ar fi văzut în timp util semnalele de oprire ce îi erau adresate și putea într-adevăr să evite, la viteza cu care rula și în raport cu timpul de reacție și câmpul de vizibilitate pe care le-a avut la dispoziție, contactul fizic cu corpul acestuia, conduita ulterioară a inculpatului dovedește, cu certitudine, că acesta a acționat prevăzând și acceptând posibilitatea de a cauza moartea aceluia polițist, sens în care sunt relevante următoarele împrejurări (ce rezultă, dincolo de orice îndoială rezonabilă, din probatoriul anterior prezentat):

- fiind rezonabil de prezența polițistului pe capotă, inculpatul nu a oprit niciun moment autoturismul pe care îl conducea, nici la strigătele repetate ale acestuia, nici la intervenția colegului său, care a reușit să deschidă portiera din dreapta spate a aceluia autoturism și i s-a adresat, în mod explicit, prin viu grai, pe care, în împrejurările date (fără zgomot ambiental în habitacul), nu avea cum să nu-l audă: „Oprește! Stai, Polițist!”, nici la încercarea echipajului din autospeciala SAS inscripționată „POLIȚIA” de a-i bloca drumul (pe care a conștientizat-o, întrucât a evitat impactul cu acel autovehicul, printr-un viraj la dreapta), nici când era urmărit, încă din primele momente, de autospeciala MAI având aceeași inscripție, cu semnalele luminoase și acustice pornite (de care și-a dat seama, el însuși afirmând, în declarația din fața primei instanțe, că: „Nu am văzut efectiv girofarele mașinilor de poliție și nici nu am auzit sirene de poliție care să mă urmărească, dar am simțit că acest lucru trebuie să se întâmple”);

- dimpotrivă, inculpatul nu doar că nu a oprit, dar, avându-l pe polițist pe capotă, a accelerat progresiv, ajungând să circule cu o viteză în mod cert superioară limitei legale și atât de mare încât, până la baza Podului Pipera, pe o distanță de aproximativ 350 m, nu s-a reușit ajungerea sa din urmă, nici de către cele două autospeciale inscripționate „POLIȚIA”, nici de către autoturismul BMW condus de martorul civil, în condițiile în care, potrivit imaginilor video, autovehiculele respective au pornit în urmărirea sa după numai câteva secunde;

- inculpatul a rulat, cu polițistul pe capotă, pe o distanță de aproximativ 350 m, fără a exista vreun indiciu al unei minime încercări de reducere a vitezei, existând, dimpotrivă, probe concludente ale unei accelerări constante (astfel cum rezultă din declarațiile concordante ale tuturor martorilor pomeniți în urmărirea sa).

- înainte de intrarea pe pod, inculpatul a efectuat, cu autoturismul pe care îl conducea, o manevră bruscă de virare stânga-dreapta, motivul afirmat de acesta, pentru prima dată, în declarația din fața instanței de apel (urcarea uneia dintre roțile din dreapta peste o „ridicătură”), chiar dacă ar fi fost real, fiind nerelevant, câtă vreme, din punct de vedere subiectiv, acesta (care era un șofer cu experiență, deținând permis de conducere – obținut în România – de 12 ani) putea ușor anticipa că orice obstacol întâlnit în cale, la viteza foarte mare cu care circula, îi era fatal polițistului așezat pe capotă într-o poziție precară din perspectiva siguranței, deznodământul fiind, de altfel, chiar acesta, întrucât acel polițist a fost proiectat de pe capotă, zburând prin aer circa 3-4 m în înălțime și 10 m în lungime, înainte de a se izbi de asfaltul de pe partea carosabilă și, apoi, de bordura unui trotuar aflat la baza podului;

- după proiectarea polițistului de pe capotă (acțiune pe care, în pofida afirmațiilor sale, nu avea, în mod obiectiv, cum să nu o vadă, întrucât se derula chiar în fața ochilor lui), inculpatul a manifestat o totală indiferență față de soarta acestuia (el însuși a afirmat, în declarația din fața Curții, că: „nu m-am uitat înapoi sau în lateral să văd dacă a pășit ceva”), continuându-și drumul, prin accelerarea vitezei de deplasare;

- leziunile traumatice care au cauzat, în mod direct și necondiționat, moartea polițistului rutier nu au fost determinate de acroșarea sa la momentul evenimentului petrecut la intersecția str. N.C. cu Șoseaua Pipera (în raport cu care, astfel cum a menționat și prima instanță, s-ar fi putut reține doar culpa, ca formă de vinovăție), ci de bascularea și proiectarea acestuia de pe capotă, după o cursă de aproximativ 350 m, realizată de inculpat în viteză, prin manevrarea deliberată a autoturismului pe care îl conducea, la baza podului, urmate de lovirea de planuri dure – asfaltul de pe partea carosabilă – și corpuri dure – bordura trotuarului (cădere heteropropulsată), acest mecanism lezional fiind stabilit, cu certitudine, prin raportul medico-legal de necropsie anterior citat;

- în plus, leziunile traumatice cu rol tanatogenerator nu au fost doar cele de la nivelul capului (cu care polițistul victimă s-a lovit, în cădere, de bordura trotuarului), ci și cele toraco-abdominale (determinate de lovirea de asfalt, ca efect imediat al proiectării sale de pe capota autoturismului condus de inculpat, care circula cu o viteză ridicată) – fracturi costale multiple stânga, hemopneumotorax stâng, contuzie

pulmonară stânga, fractură de stern, ruptură de splină, contuzie renală stânga, leziuni de mezenter și mezocolon transvers, hemoperitoneu, astfel cum rezultă din cuprinsul aceluiași act medico-legal.

Drept urmare, Curtea concluzionează, asemenea primei instanțe, că, în plan subiectiv, inculpatul a prevăzut, ca rezultat al acțiunilor sale, moartea polițistului rutier și, chiar dacă nu l-a urmărit, a acceptat, astfel cum o dovedește întreaga sa conduită, posibilitatea producerii acestui rezultat, motiv pentru care forma de vinovăție cu care a acționat, în legătură cu uciderea celui polițist, a fost intenția (indirectă), iar nicidecum culpa sau intenția depășită, astfel că solicitarea apărării de schimbare a încadrării juridice în infracțiunea de ucidere din culpă ori în infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte este nefondată (C. Ap. București, s. I pen., dec. nr. 1770/19.12.2017, nepublicată).

1.26. În accepțiunea juridică, punerea în primejdie a vieții persoanei constă în crearea unui pericol iminent pentru viața persoanei, prin punerea în executare a unei acțiuni apte de a produce suprimarea vieții acesteia și caracterizată de intenția specifică de omor. În accepțiunea medico-legală, ea constă în crearea unui pericol iminent pentru viața persoanei, generat de natura și gravitatea vătămarilor produse prin fapta comisă, important fiind ca leziunea să poată determina moartea persoanei, indiferent de modul de îndepărtare a pericolului, respectiv prin tratament sau reactivare organică crescută. Astfel, aprecierea medico-legală în legătură cu punerea în primejdie a vieții nu poate constitui prin ea însăși un criteriu de încadrare a faptei în tentativă la omor, ci cel mult un element de fapt ce urmează a fi coroborat în mod obligatoriu și cu alte circumstanțe reale și personale, respectiv intenție, regiunea corporală vizată, numărul loviturilor, instrumentul utilizat (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 480/21.12.2015, www.scj.ro).

1.27. Încadrarea juridică de tentativă la omor calificat, în condițiile art. 32 alin. (1) raportat la art. 188 alin. (1) - art. 189 alin. (1) lit. d) C. pen. este justificată în raport de probatoriile administrate. Ele atestă că inculpatul a dovedit o agresivitate ieșită din comun, violența sa excedând-o pe cea specifică depozitării victimei de bunuri și având ca scop suprimarea vieții acesteia. În acest context, mențiunea din expertiza medico-legală în sensul că leziunile suferite, ce au necesitat pentru vindecare 35-40 de zile de îngrijiri medicale, nu au pus în primejdie viața victimei nu are relevanța susținută de inculpat cu privire la încadrarea juridică. Relevante sunt, sub acest aspect, astfel cum în mod corect a stabilit și motivat instanța de fond, împrejurările concrete în care s-a desfășurat agresiunea. Astfel, inculpatul a folosit un obiect vulnerant apt să producă rezultatul letal (o cărămidă), cu care a lovit victima într-o zonă vitală (cap), în mod repetat și cu o violență deosebită. Victima, în vârstă de 62 de ani, aflată în stare de ebrietate, a mai fost lovită cu pumnii și picioarele, apoi lăsată în stare de inconștiență, căzută la pământ, într-o noapte rece de decembrie (C. Ap. București, s. a II-a pen., dec. nr. 1569/18.11.2015, nepublicată).

1.28. Schimbarea de încadrare juridică a faptelor reținute în sarcina inculpaților din tentativă de omor în vătămare corporală nu este susținută de probele administrate în cauză, dovedindu-se posesia de către inculpați a unor obiecte de tip tăietor-înțepător și folosirea lor asupra persoanei vătămate. Zona aplicării loviturilor nu este una lipsită de importanță, leziunile create punând în primejdie viața persoanei vătămate. Multiplele amenințări cu moartea adresate de inculpați persoanei vătămate vin să susțină intenția pe care aceștia au avut-o în momentul adoptării conduitei agresive, infracționale.

Omorul se săvârșește cu intenția de a suprima viața unei persoane (*animus necandi*), iar nu cu intenția generală de a vătăma. Expresia „uciderea unei persoane”, utilizată de textul art. 188 C. pen., cuprinde implicit ideea orientării acțiunii spre un rezultat specific, constând în moartea victimei. Doctrina mai folosește noțiunea de „dol special”, definit ca voința de a suprima viața persoanei, sau „intenție precisă”, prevăzută special de lege ca element constitutiv al unor infracțiuni cu privire la care se incriminează producerea unui rezultat determinat.

Intenția de ucidere se deduce din materialitatea actului (*dolus ex re*), care, în cele mai multe cazuri, relevă poziția infractorului față de rezultat. Demonstrează, astfel, intenția de ucidere: perseverența cu care inculpații au aplicat victimei numeroase lovituri cu piciorul și pumnii (care au cauzat leziuni interne grave), multitudinea loviturilor și locul aplicării lor, unele interesând regiuni vitale ale corpului (cord, rinichi, ficat), intensitatea cu care loviturile au fost aplicate și repetarea lor pe tot corpul victimei, folosindu-se un obiect dur (pumni, picioare) (C. Ap. Cluj, s. pen., dec. pen. nr. 1227/A/25 octombrie 2018, RRDJ nr. 2/2019, pp. 180-187).

2. Coautorat la infracțiunea de omor

2.1. Pe fondul înțelegerii anterioare dintre inculpați cu privire la uciderea victimei, în seara de 13.12.2014 inculpata i-a administrat victimei A, soțul său, în scopul de a-l ucide, produse medicamentoase cu efect tranchilizant (Diazepam și, posibil, Xyzal), pe care le-a introdus, fără cunoștința victimei, în

Respectiv alimentele consumate de către aceasta la masa de seară. A doua zi de dimineață, văzând că victima nu a decedat și temându-se că aceasta va anunța poliția dându-și seama ce a încercat să facă inculpatul, aceasta din urmă l-a chemat pe iubitul ei să termine ceea ce începuse ea cu o seară înainte.

Întrucât victima se afla în imposibilitate fizică să opună rezistență sau să riposteze la orice acțiune agresivă îndreptată împotriva sa, din cauza tranchilizanțelor ce îi fuseseră administrate de inculpatul cu o seară înainte, sufocarea victimei a fost un lucru facil pentru inculpatul X. Această acțiune a inculpatului reprezintă mai mult decât un ajutor dat de către aceasta, reprezintă un act material în acțiunea de ucidere a victimei, care a fost începută de inculpatul și a fost finalizată de iubitul ei, inculpatul X.

În sensul celor de mai sus a fost reținută și jurisprudența instanței supreme incidentă în cauză, respectiv Decizia nr. 300 din 1 februarie 2012 a ICCJ, Secția penală.

Există coautorat la omor ori de câte ori mai mulți făptuitori săvârșesc în mod intenționat împotriva unei persoane **acte specifice de violență de natură să-i cauzeze moartea**. Se produce, într-un anume fel, **o distribuție a acțiunilor, unele de intensitate mai mare, altele mai mică, dar toate orientate spre aceeași finalitate: suprimarea vieții persoanei**. Ea dirijează actele fiecărui coautor, stabilind caracterul de faptă unică realizată de toți împreună, indiferent dacă contribuțiile sunt simultane sau succesive, în același loc sau în locuri diferite.

Pentru ca unul dintre coautori să răspundă pentru omor, el trebuie să fi săvârșit împotriva victimei, direct sau indirect, activ sau pasiv, **un act de violență**. În același timp, actul de violență al făptuitorului nu trebuie să acopere în întregime sfera actului tipic, căci el nu se privește izolat, ci în raport cu totalitatea actelor săvârșite de coautori. Cu alte cuvinte, fiecare act de violență conține un dinamism propriu, fizic și psihic, prin care participă la fapta în ansamblu, demonstrând astfel unitatea structurală a acesteia. Potrivit doctrinei juridice, condițiile coautoratului sunt: a) unitatea indivizibilă a acțiunilor mai multor făptuitori; b) cooperarea subiectivă a făptuitorilor.

În cele mai multe cazuri, contribuțiile coautorilor sunt inegale, în sensul că numai unul sau o parte dintre aceștia săvârșesc acte specifice de ucidere, iar ceilalți săvârșesc acte care, în sine, nu posedă eficiența necesară rezultatului, **dar se află în strânsă interdependență cu primele**, completându-le. Dacă s-ar privi fracționat contribuțiile, nu s-ar realiza nimic concludent asupra sensului juridic al coautoratului.

Jurisprudența a confirmat, în mod constant, acest punct de vedere. Astfel, au caracter de acte de coautorat la omor: lovirea victimei cu cuțitul, chiar dacă nu a provocat decesul acesteia, dar a fost de natură să slăbească puterea de rezistență și de apărare, permițând celui alt inculpat să aplice lovitura mortală; aplicarea de lovituri peste spate, în timp ce alt inculpat lovește victima în cap; lovirea victimei cu obiecte și cu picioarele, *ceea ce a contribuit la înfrângerea rezistenței acesteia și a posibilității de apărare*; în general, **acțiunile care sunt conjugate și indispensabile comiterii infracțiunii de omor**.

Imobilizarea victimei, pentru ca un alt făptuitor să fie în măsură să-i aplice lovitura mortală, exprimă forță și dinamism într-un moment decisiv și, ca urmare, constituie, împreună cu acțiunea de ucidere, o unitate indivizibilă. *În loc ca infractorul singur să lupte cu victima, să-i învingă rezistența și apoi să-i aplice lovitura mortală*, un coautor sau mai mulți imobilizează victima chiar în momentul în care un altul aplică acea lovitură. Ca urmare, activitatea de imobilizare a victimei este legată direct și nemijlocit de activitatea care constituie latura obiectivă a infracțiunii de omor.

Unitatea acțiunii de imobilizare a victimei cu acțiunea de ucidere, efectuată de alt coautor, se axează pe *caracterul indispensabil al primei acțiuni, fără de care cealaltă acțiune nu ar fi posibilă*. De fapt, imobilizarea victimei în momentul de pericol maxim pentru viața ei echivalează cu un adevărat act de violență, susceptibil de a cauza moartea acelei victime.

Așadar, toate contribuțiile care au legătură între ele, fiind conjugate și unificate într-un ansamblu specific, orientat spre realizarea uciderii persoanei, au caracter de acte de coautorat la omor. **Nu are relevanță, din punctul de vedere al cauzalității juridice, care dintre actele săvârșite de coautori a provocat leziunea care, în final, a cauzat moartea victimei, căci ceea ce caracterizează coautoratul este unitatea acțiunilor, capacitatea lor de a se integra aceluiași sistem sau model de explicație.**

Coautorul nu acționează singur, ci în cooperare cu alt făptuitor (sau mai mulți). Ca atare, coautorul trebuie să urmărească și să accepte producerea rezultatului cauzat nu numai de acțiunea lui, ci de totalitatea acțiunilor, ceea ce presupune că el trebuie să cunoască celelalte acțiuni și finalitatea lor și, în mod conștient, să-și orienteze activitatea astfel încât să se integreze finalității în ansamblu.

Elementul cooperării subiective – adică reprezentarea totalității acțiunilor și voința de a se realiza, prin efortul comun, activitatea de ucidere a unei persoane – se obține din analiza împrejurărilor în care fapta a fost comisă.

De asemenea, s-a constatat că deși inculpatul a negat în mod constant faptul că a ținut victima de picioare, apărarea ei a fost infirmată atât de declarațiile constante în această privință date de inculpatul X